

Jim Ernst Beigman

1983-1997

Uppsala, den 13
i Torsmanad, 1883.

Vän Ernst!

Ett hjertligt lycka till på det nya året!
Zuod bonum, faustum felixque sit et tibi!
Gif mig i andanom ett vänskapens kräftiga
handslag!

Då jag trycker handen på en verklig vän,
känner jag det alltid, såsom om en stärkan-
de värmeström genomträngde hela mitt vä-
sen. Ju flere vänner jag står i förbindelse med,
dest starkare känner jag mig; och om jag nå-
gonstund behöves denna styrka, så är det under
det nu ingångna året, hvilket, såsom jag hör-
pat, i sin fjette månad skall se mig såsom
student. Dessa egennyttiga tankar var det,
som i förening med minnet af vårt sam-
manträffande förra året ingaf mig den Tan-
ken att på detta sätt träda i närmare förbin-

delse med dig. Du häpnar säkerligen,
då du hör, att i dag mer än en vecka för-
flutit sedan jag beslöt att göra detta; det var
på Fredagen den 5te. På Lördagen fick jag vid
en tillfällig blick ut genom fönstret se aniq-
tet på en förbigående person, som så liknade
din far, att jag först trodde, det var han, men
sedan antog, att likheten blott var en inbill-
ning hos mig, dock sänd för att bekräfta mitt
nyssnämnda brefskrifvaruppsåt. På Lördagen
fick jag, såsom du själv vet, träffa både din far
och bror i vårt hem. Och nu är det åter Lör-
dag; en två, tre... sex dagar sedan dess. —
Hm! Här har jag nu setat och und-
fägnat dig med bara "goja" en hel sida och det
bara för att övertyga dig, om hvilken karakters-
lös och stackars jag är — hvilket du nog aldrig be-
trifflar. Du får förlåta mig. Du kan ju hop-
pa öfver allt hittills skrifvet förutom de fyra
första raderna.

Slut på Cap. 1.

Här pluggas, kan du nog förstå. Här re-
peteras Livius, hvilken poetiska och hög-
stämmande sysselsättning tvingar mig

¶ Verbum Scholare Upsaliense

att försaka nöjet af skidlöpning m. fl. an-
genäma vinternöjen samt af ett lugnt iro-
niskt och träfligt-prataande med mina
härvarande vänner! Några dagar afbröts dock
flit-idkandet af hithkomsten af en kusin från
Stockholm, hvads för oss angenäma härvaro ver-
kade mycket uppriskande.

Men — solen sjunker, så ock mitt-"geni".
Min hjerna underrättar mig, att hon nu är
läns pumpad, — att jag nu får vara nöjd med,
att — och att du får vara belåten, att denna
tragikomiska epistel nålkar sitt slut. Yaha
de' — va' — schå — de' — ja brukar en af mina lärare
(haga)

Slut på Cap. 2.

Återblick.

Vid genomläsandet af ofvanstående bör den
gunstbenägne läsaren lätt finna, att han bör
stanna vid att begrunda 1 datum, 2 öfverskrif-
ten, 3 de fyra första raderna, och 4 ingenting mera.
Resten af opuset bör aldrig bevärdigas med en
blick. Hopplandes, att du så gör, Tecknas
sig auctor

din vän Fredrik

C-n.

P.S. Även bejandess dig, vördsamligen vara helsandes din moder.
Idem.

Käre Ernst!

Härmed sänder jag confirmationsbrevet,
på det att Ernst icke längre må behöf-
va tänka på sin öfverflyttning. Ja-
confirmationsbrevet -! Nu Käre Ernst
flitigt öfva sig i den kunskap, Ernst
har i dessa stycken! All annan
kunskap, så god den än kan vara,
lämnar hjertat tomt och kallt, om
den icke genomsydes af "den öfver-
swinnelige".

För tillfället vill jag mig 4, öf-
ver hvilket språk jag talar till er
på söndagen; vi Ernst hjälps inför
det på den tomma linjen till hö-
ger.

Gläns Paffen, Mamma och broder
från vänner
J. C. Öberg

Herrn den 21 april 85.

Min obekanta vän!

Det är nog med en viss
torkan jag nu fattar Herman
i bered att skriva till en
till ansigtet okänd - ty de
par gånger vi träffats hafva
vår lemnat föga minn af
oss kvar - emedan man
ändå alltid ju har en viss
torkan om huru den andra
skall upplaga ett sadant
meddelande. Det skulle vara
mig kärt om du upptogs
det som ett försök af en

Den skilsmässa mellan oss jag samman till att jag som
det af skilsmässa mycket stort tillas som skilsmässa mellan oss

och man kan i annat än
känna sig något uppretad
öfver motpartens tillrättagande.
För min del är jag en ung &
dovlig vän af och, såsom jag
hoppas, blifvande arbetare för
den svenska beklaning och det
svenska språk som vi lyckats
bevare under alla öfbliga stö-
mar men som "fennomanerna"
öka om en all magt neabram-
pa och tillintetgöra. Numera
hafva de gjort de obetydligast
saker till språkfrågor så att
t. o. m. järnvägens byggande
vid elsta lantbruk af fennoman-
ernas fennomote partiman gjordes
till en partifråga i det han
uttryckte sig att järnvägen
i land leas genom svenska
utur finska trakter, anskand

och oförståeligt att en så all skilsmässa som till mig
när det just af enighetsbeslut, som jag har varit

gott om jag af mig kan som för att stå i vägen.
Så att jag att jag så kan stå i vägen att stå i vägen.

ringa vän uppe i lappmar-
ken till ett närmande genom
utbytte af tankar och känslor,
och jag hoppas att för sådant
sätt vara åtminstone delvis
känna den Ernst Bergman,
som jag nu genom denna
bort att känna meddelar igen.

Så är då det sagat,
som jag ville och onskade uttala
mig i, innan jag ansåg mig
kunna fortsätta eller rättare
uttryckt i själva verket göra
mina meddelelser, det är då
naturligtvis om mig själv jag
skall yttra mig, då ju andama-
let med denna af mig öppnade
befræjling är att vi skola
komma till goda hvarandras
bekantskap; men jag tänker
ändå att genom ett bref en

läst i mig, och att lifva till att komma till att
ett stort del. — Det skedd i minnas mig i en kort tid

person kan göra bekantskap
med en annan skriftligen, utan
att behöfva tala om sig själv,
ty människans lysen ändå all-
tid själv fram mellan raderna.
Så en brydd ~~skulle~~ då
skall jag första gången sist och
slutligen ändå berätta om hvad
jag tänker och känner i afse-
nde för ett och annat.

Skitt lifliga intresse
har jag fast för denna ter-
min vid vår nu i Helsingfors
pågående lanablag. Det har
mången gång lyckts mig se samt
att jag just nu denna termin
skulle vara inne i Helsing-
staden just för lanablagens
skull. Hos oss ha verkligen
partierna nu en längre tid
stätt i mycket skarp strid.

Käre Läst.

Häfra vi med stor ledmål
för ett par veckor sedan hört,
att du allvarigt hade insjunt,
nat, så häfra vi med stor gläde
om det af din pappa förmunt,
mit, att du nu höll på att
blifva frisk igen. Vi tacka
Gud för detta och att han be-
varat dig för dina föräldrar,
din Bröder, äfven för oss,
som hålla mycket af dig och
nu ju din födel. Dy önska
dig allt godt, hvilket förmunt
dig i Guds välsignelse.

Vi sända dig kärnad en liten
present, fast det är svårt
att veta, om det passar för
dig och kan vara dig angen.
Hämt. Ta emot det, som ett
bevis af vår tillgifvenhet,
och då kan det alltid vara
välkommet, det vet vi.

Bli som snart alldeles
frisk igen och måke den
vädereken bli så bra, att
du kan flytta till landet,
och der i fulla ansett
inandas den kurlige vä-
rmen.

Den moster och jag om-
famnas dig i tankarne.

Var god helsa äfven från
oss dina nära föräldrar
och den store Ellof. Jag
ser att mitt papper är
någorlunda konstigt. Ur-
säkta mig och so mig

En Vän o. Morbror

Stockholm

1. 26 Maj 84

örja våra små utflykter m.m. ett det kun-
de bli för oss båda!

Stamma och lystrarne äro på Blidö,
hvarifrån jag haft några "natrader".

Kallad af annat, måste jag nu stu-
ta att skriva. Om ett litet häfte, som jag
medsänder, kunde hjälpa till vid familje-
lifvet (eller vårdnadslifvet), vore det roligt.
Jag hoppas, i skolan finna innehållet bättre
än omstaget, som bär spår af åtskilliga
recor.

Adieu farväl! Jag ber om framförande
af en tacksam och vårdnadsfull helning
till "Olde's" i lilla fina stugan. Varen själv
och hjertligt helsade af

Eder

Fredrik C.

God vare med oss alla!

Stockholm, Skeppsholmen 9
22/7 1885.

Mina kära vänner!

Det är visserligen ej långt på lutt, som
sjöport, att jag föret nu sänder Eder en tack-
sam hälsning från mitt nya hem. Min tid
har nämligen varit så der jemnt upptagen
af hvarje handa, som skolat ske, utan att något
egentligt "arbete" uppsatts mig. Brevskrifningen
får komma, när den kan, huru för hjertat viktig
den än i vissa fall kan vara.

Det hjertligaste tack för dagarne på
Aveijö till alla och hvar och en! Huru sök-
te Ni ej att bereda mig, uppröstning och tref-
nad på alla upptänkliga sätt. Och då jag
nu blef ett ovärdigt föremål för så mycket

vänlighet, kan jag med sanning betyga, huru bra det lyckades. Själ och kropp fingo en riklig uppfrysning, under de lyckliga dagarne. Gamla hjerteband blefvo ock nu "hårdt åtdragna" och ströfö, förr omgifvet af hem. lighetsfulla moln, har blifvit ett hårt stål. Se äfven för mig. - tack, tack!

Så kan jag ständigt föreställa mig, huru solert lif förflyter derute. Den utmärkta bruggan är väl färdig, och Ernst står och njuter af att se, hur fint "Ljusterö" lägges till. Kaptenen var mycket förtjust öfver kartan, och har han nu fått prick med "vid stenuddens", tänker jag, han skiner som sin babords lanterna. - De fula embuskarne och det torra riset knoga väl i väg till rishögen i daglig procession, kan jag tro, och "hossan" såmar "sin långa längtan" inom tredubbelt stängsel, och kisse flyger i väg, som en pil utför backen. Och bort i linnea-

ten ringla sig så småningom murarne af den magnetiska Tröjeborg - och smålandsbösen. A hoppar fram öfver isvarne "sedan det snö-re" "hvaremed båten är fästad vid stranden blifvit lösknutet". Hur står det till med gamla, hvita båten?

Min morbror och moster kommo hit i löndags morgne, medförande min sjuka kusin från Ronneby. Hon är ännu ganska liten och mycket känslig, i nerverna och måtte ligga stilla hela dagarne. Det är mycket ledsamt att se en af sina ättla kvinnor, som så väl kunde behöfva stärkas af sommarsol, sommarluft och sommarvind, så instängd och fånglad af sjukdomen. Det är ock ett verkligt lidande att ha en sjuk nära sig och ej vara läkare och kunna föröka hjälpa - Men hvad rätt har väl jag att klaga öfver lidanden?

Min friska kusin-projke och jag skola nu

Stockholm 5. 11. 97

Broder Ernst!

Ångestligt har jag uppskju-
tit att tacka för afhandlingen,
till dess jag hunnit genom-
läsa densamma. Och i obittet
med hoort som plöjer blifva
fullt med graduat- och dok-
tors- och docent-afhandlingar,
har jag verkligen fullständigt
genomläst ditt arbete. Jag
tackar dig nu efter läsningen
uppskiktigt, icke blott för
det personliga i och med
afhandlingens förordande,
utan framför allt för inner-

Läset. Den moderna Be-
greppet har erhållit en öfver-
betydning på en hufvud-
sats. Jag har i sitt arbete
velat öfna uttrycket af
ett andligt fidelearbete. Den
heltäckande kärlek som
därut och blott för job-
samhetens utgående be-
känna om vår stenas
och kristens person. Genom
sin afhandling klingar
och en grundton af
ett lidande i smärta.
Och det är därför jag
tackar dig. Måtte den
allmänna förståelsen af
den stora mänskan till
att helt och hållet omfatta
Läset och Evangelium

evangelium och så slippa
in detta evangelium under
kristnans källa i ung-
domens hjerta!

Den kärna Moder träffa-
de jag i går. Vi hade ett sam-
tal om gräfsnaden, som nu
snart kan sändas ut. Måtte
den skada en rik christen-
vinet af sorgen och skrecken!
Och måtte den inte döf,
hvar och en för sitt område,
till människans bitnad till-
get förvalta eller faders
ande-arbete!

Med gemensamt vördsam

Th. Mäkel